

Десислава Великова

Преобръзано
е слънцето
в носията на
шумното мълчание

Превързано е слънцето в носията на шумното мълчание

Десислава Великова

Поезия

© Превързано е слънцето в носията на шумното мълчание
© Десислава Великова
© Издадена от електронно издателство [Е-същност](#) 2017 г.

Музей на душата

Това е текст, който никога не свършва,
защото животът всъщност е стигма.
Поезията спи,
кръгла като въпрос,
безименна като матрица,
докато годините превиват рамене в догми и самоотричане.
Да се самоопределяш е амбиция на всеки смъртен,
но когато паметта замръзне и пътищата сами се изпътуват
творчеството ще е само навик,
жертвоприношение пред безчувствените очи на мирозданието.

Това е свят, който никога не свършва,
започва всеки ден от кота нула -
ти се сътворяваш в душата на другия,
а той се сътворява в теб.
Времето винаги свършва на най-неподходящото място,
защото вечно тиктака наобратно,
а отговорите са добре дегизирани любови
с прецизно отсечени сънища.
Материята ни поглъща
наедно с ръждясалите ни устои,
и никак не е странно, че не се познаваме.
Да се самоопознаеш точно в този свят е излишно,
защото никога няма да свърши,
докато не започнеш да пишеш.

Да се чете скришно и да се изгори

Бил съм много повече оттатък,
отколкото желанията ти някога ще бъдат -
проснат върху коленете ти,
с пръсти нарязани от прозорците,
от които скачаше всяка проклета вечер,
за да вилнееш в мен.

На кого му пука за границите на копнежа,
когато лицето ти си сменя формата
в зависимост от поносимостта към огледала,
аз знам, че обикновената лудост
е неустойимо желание за полет,
а дрезгавата ти душа ме кара да оцелявам
поне за час,
докато се откажеш от мен
и ме захвърлиш в сумрака на сърдечния си огън.

От всичките чекмеджета на мозъка ми излизаш
без да говориш,
без да жестикулираш,
с натезали очи ме обсебваш неистово гола,
защото никоя дреха не може да седи върху тяло,
полуизмислено от безсънието в главата ми.

Бъди така добра и приключвай с разчовърканите останки
от абсурдния ми разум.
Аз нямам дом, във който да се върна -
само небе, клокочещо в гърдите ми
и няма жертва, която да не мога да извърша,
защото всяка евхаристия безсмислено повтаря твоето име -
Мария Магдалена.

Да разбудиш буревестник

Изхвърли всички часовници
и отмервай секундите единствено
по капците на стрехите.
Не ме търси в небето,
аз съм в дъното на земята – изпотена
от новородени ручеи.
Ръждива е гръдта ми
и ухае на кардамон и варовик.
Измий си косите на тръгване
под мълчаливия дъжд.
Не се обръщай –
нощта е притисната
между лъскавите ни хълбоци.
Анонимни да сме
навеки.

Зелената трева на пустинята

Времето свърши,
слънчогледе мой.
Всички нюанси на камъка
носят покой.
Няма страдание.
Дюните ни сънуват.

Времето свърши.
Не се чуди – случваме се.
Светът е сбъдната любов
в оазиса на погледа ти.

Вечността като мъж

В безумия изразходвам дните си,
разтривам с безочливи длани
слепоочията на слънцето,
за да заприлича поне веднъж на теб.

Малкото останали ненаситности
витаят в небесното нищо
и се трупат животи отвъд многоточията.

Отпивам те на никога несвършващи глътки.
Чакам да се появиш на разкрачените хълмове
и да ме познаеш.

Тогава ще легна в меките сенки под клепачите ти
и всеки ден ще се уча как да не те обичам.

Криволичене по склона на сърцето

Най-сигурната инквизиция
е да укротиш страстта си,
да складираш всички кладни,
да приютиш въглени в джобовете си.
И нищо няма да ни трябва –
стига ми да съм извор в небето,
да хукна към ръцете ти
и да ме дочакаш.

Бог ще ме пусне на небето си

Нощта е отворена от всички страни
за звуците на планината,
в която дори снега невидимо топли.

Бяла смърт няма,
просто заспиваш и се будиш
върху върховете толкова жив,
колкото никога не си бил
и навсякъде звучи Рахманинов,
и навсякъде скалите тактуват
със сложно тра-ла-ла.

Кой казва, че небето е само привичка
и повод да се сбъднеш другаде?

Аз казвам, че то е навсякъде в мен.
Дишай ме.

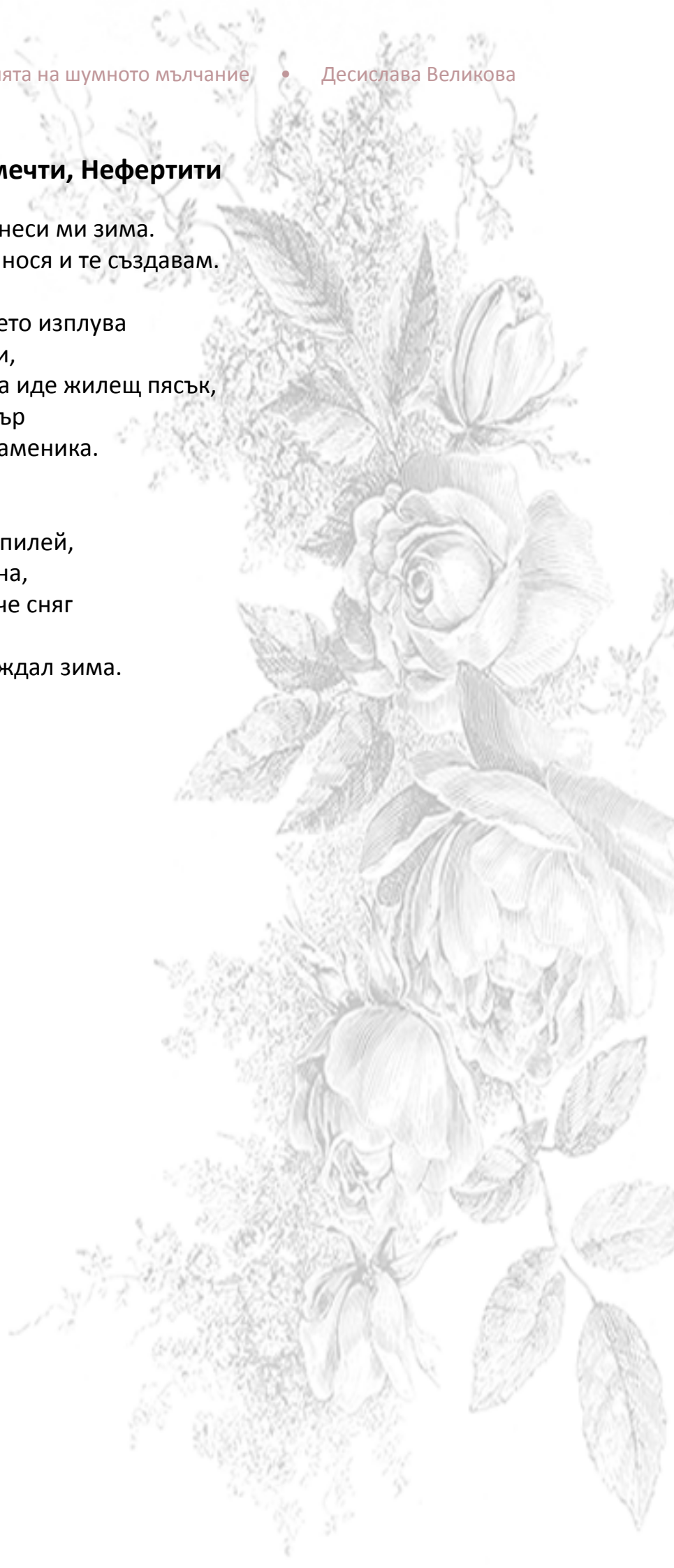

Отвори ковчежето с мечти, Нефертити

Тогава слез при мен и донеси ми зима.
Аз под милостта на Ра те нося и те създавам.

Когато корабът на Слънцето изплува
в различните ми възрасти,
тогава от Луксор към Тива иде жилещ пясък,
а аз по туника от алабастр
кова светилище върху сламеника.

Само тогава ще ти кажа:
в косите си от нар ме разпилей,
във вечността ти да потъна,
искам единствено сандъче сняг
малко преди да тръгна,
защото никога не съм виждал зима.

Лятото свършва като ядосан бонбон

По деколтето ми накуцва лятото
с локализирани травми отляво.
Нискостеблена е душата ми.

Продукт на изнежен разум животът е с гръб към мен
и някак въпреки това успява да ме гали
и да натъпче в ушите ми неизмислена музика -
такава, от която пулсът ти изчезва
и ставаш 18-сантиметров,
колкото онази прашна статуйка на Сидхарта,
с която подпираш сърцето си.

Любимо мое чудовище, с плътно декорирана тъга
в тежките очи,
легло се възпламени
от концентрирани помисли,
извивам ръцете ти върху капандурата
и те вдишвам.
Дай да се налюбим окончателно -
витиеватите фрази да вървят по ангелите.

Не съм на Кръста аз, а вътре в мен е Кръстът

Под кокосовите пръсти на миналото
многоточията в главата ми се разпадат
на нищожни изгреви.

Ти ми каза:

„Глупаво е да живееш за думите,
да имаш очаквания.

Научи се да пишеш, както правиш любов,
отвъд всякакви смислови бариери
разкъсай косите на спомените, болките и съмненията.

Отглеждай се като раковина
в плитките ръце на заядливото море.

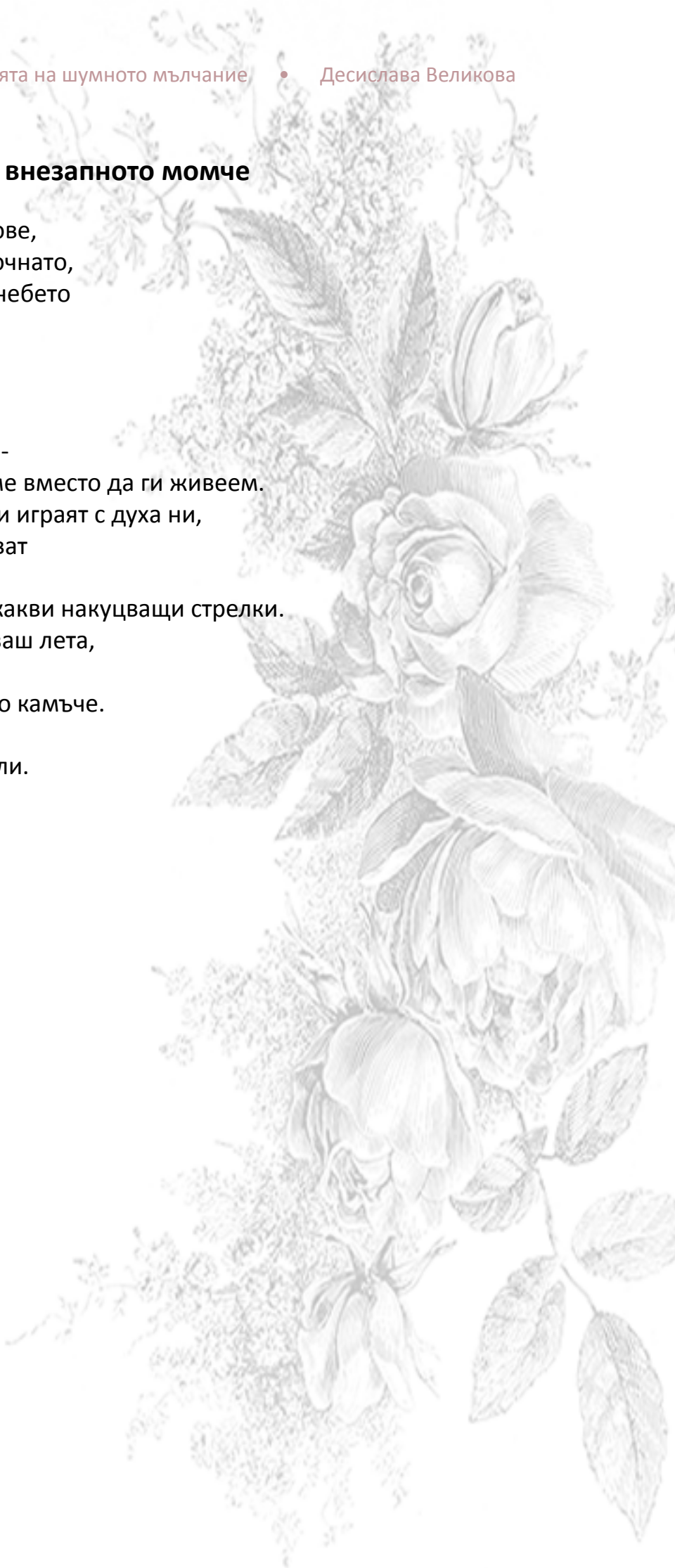
Не притежавай никого и нищо,
защото е признак на безсилие.

Нека усмивката ти тече по картините,
които никога няма да нарисуваш,
по нотите, които никога няма да изспириш,
по очите на това стълпотворение от думи
което ще напишеш някога.”

Камъче по камъче до внезапното момче

Ръцете ти загребват светове,
времето е минало незапочнато,
докато режеш косите на небето
все още ни има.

Казват, че събереш ли
две и две болки
се получава цяло щастие -
колко много думи трупаме вместо да ги живеем.
Сега тромави призраци си играят с духа ни,
изгревите идват и си отиват
като остаряла тълпа.
Тишината се крепи на някакви накуцващи стрелки.
По гърба на зимата рисуваш лета,
докато кожата ѝ пламне,
а аз те събирам камъче по камъче.
Тършувай в мен -
вече не може да ме заболи.

Дъждобиене

Под шамарите на дъжда
мога да преобърна тъмното,
да се приютя триумфално в изящно
удавените хортензии
и да сънувам триста-четиристотин годишен сън.

Обещай, че няма да ме събуждаш,
докато не отворя прозорците в себе си
и не се открия увиснала
в ръждясалите ти ръце.

Когато дъждът падне на колене

Малко момиче, облечено в дъжд
прекосява съня
голо,
красиво
и обло.

Тя се е свила
под крилото на
щъркел.
В очите ѝ дреме
еднокрако морето.

Ще погълне всички светкавици
и ще зачене.

Отведи ме там, където не се умира

Ти,
който през решетките от светлина надничаш
и можеш да изградиш от всеки огън път,
ти,
който хвърляш семена във вятъра
и караш птици да разцъфнат,
очите ти са улици, от които
се смее триетажното ми небе,
ти,
който си оголил всички вени,
разчесал си облачните ми коси -

ти можеш всички човешки радости да споделиш,

да се покатериш по ръба на въздуха
и оттам думите ми да изречеш,
да изтръпваш в мен,
да се плискаш в мен,
да се спотайваш в мен,
да ме извайваш като сфинкс възседнал мрамора.

Ти,
който знаеш къде и как расте животът,
ти,
който знаеш,
че не се умира,

моля те,

просто ме заведи на изток от съня,
залюлей ме в крехките дебри на вселената
и ме посади ураганно,
нека горя,
защото аз съм толкова истинска, колкото
ти позволяваш да бъда.

При изгрев слънце всичко е наред – децата пеят, птиците играят

Кураж под сенките на слънцето
вливаш ми, сине,
когато полегналата самота
в напукания пейзаж на очите ми е авлига,
а животът е безспорно клише.
Учиш ме да практикувам бури
и да побеждавам себе си,
луната в мен от покрива пада
право в сърцето ти разсъмнало.
Защо не спиш –
тъмното е толкова обитаемо
с паяжинни пристанища и тайни
гъвкави като гръбче на спомен.

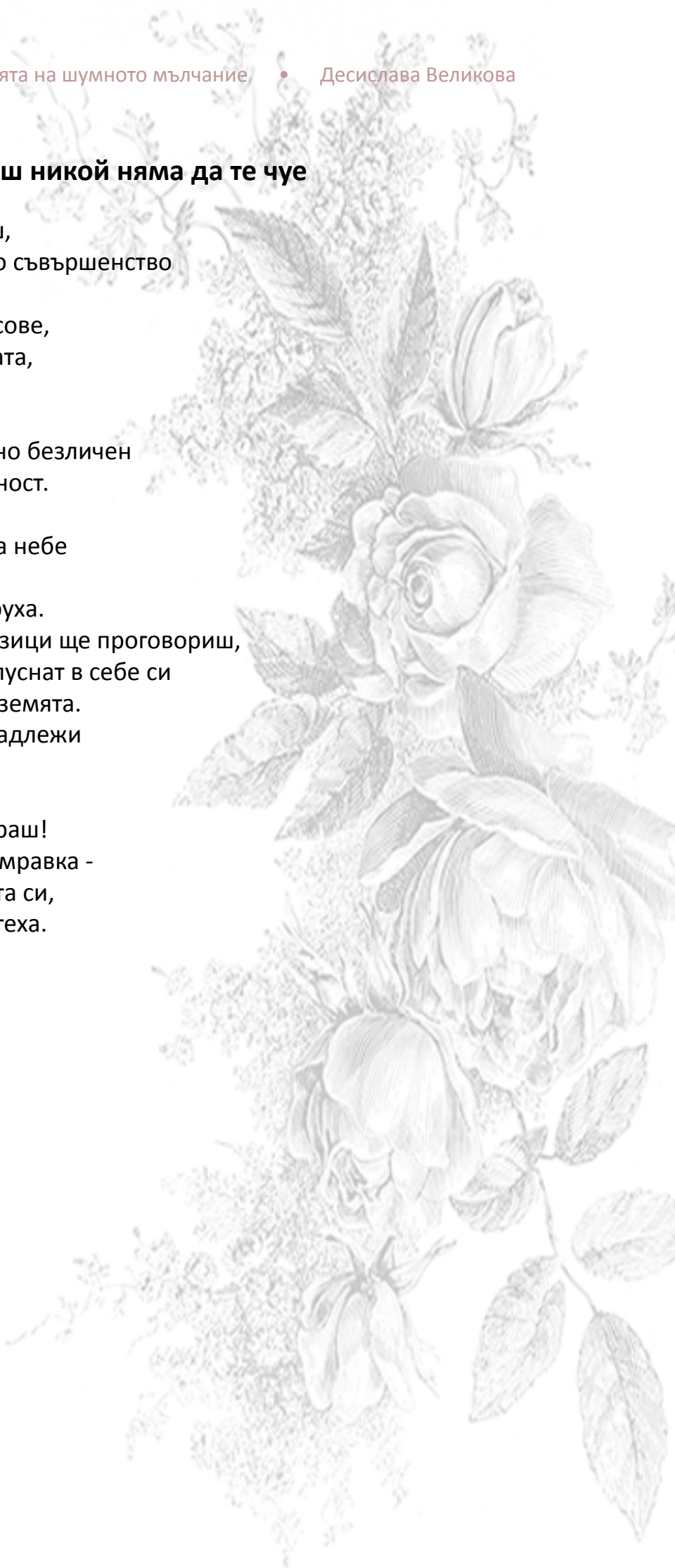

Дори силно да мълчиш никой няма да те чуе

Когато се раждаш смяташ,
че си ефикасно сътворено съвършенство
с пагубен ефект за ума.
Съставен си от много гласове,
спотайващ се между хората,
чужд отвътре и отвън.
Някак привично,
можеш да бъдеш гениално безличен
и въпреки това да си личност.

Когато живееш от небе на небе
и заплащаш съвестта си,
създаваш изтънчена разруха.
Не подозираш на колко езици ще проговориш,
докато не посмеят да те пуснат в себе си
онези, които говорят със земята.
Никой на никого не принадлежи
и никой не е излишен.

Събуди се, човеко, и умираш!
Вярно е, че съм мъничка мравка -
смачай ме бързо в ръката си,
щом това ще ти донесе утеха.

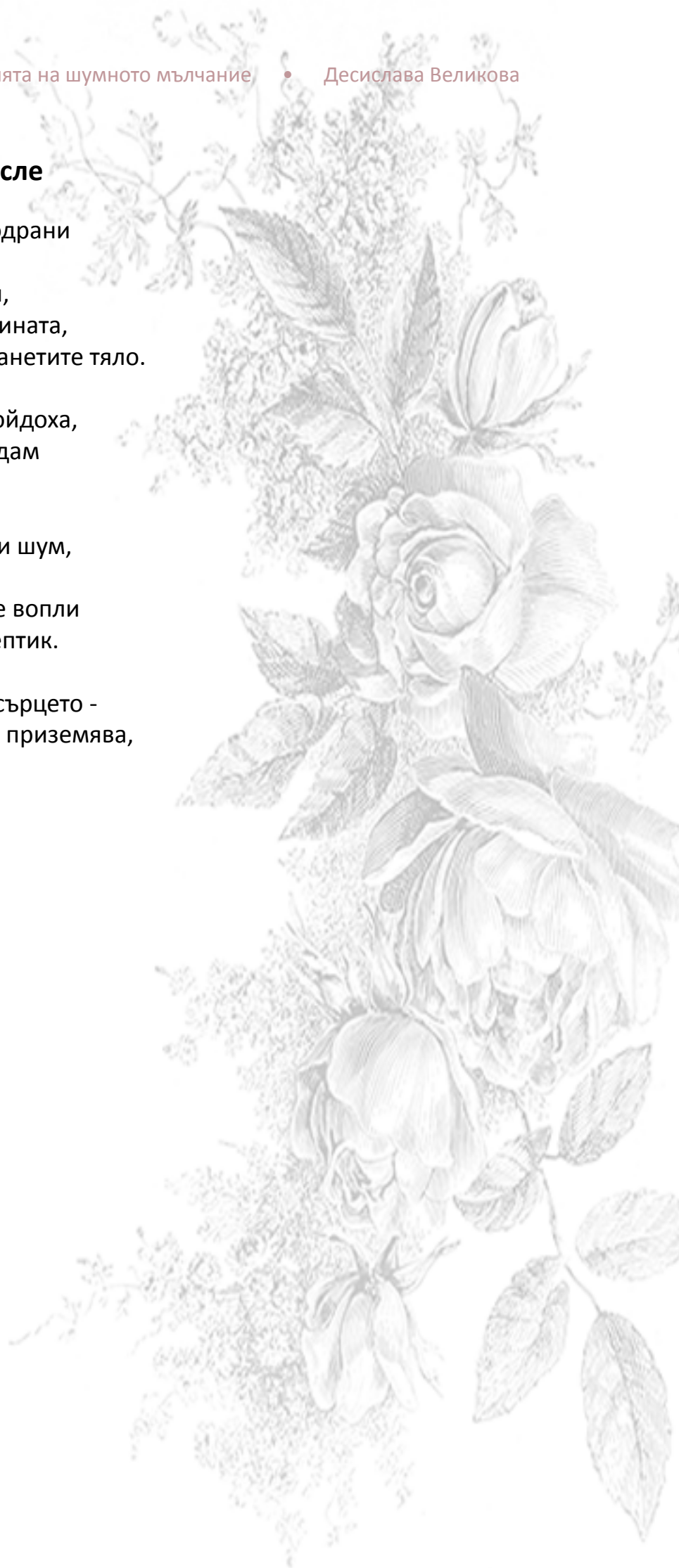

Небе, отложено за после

Той винаги забравя да подрани
и пътешества в мен
с длани от цъфнали зими,
с очи по-мрачни от светлината,
с приклекнало между планетите тяло.

Той е онзи кошмарен пройдоха,
върху който мога да раждам
от живота сънища,
от сънищата любов.
Той може да отрича всеки шум,
пиянство и разгул,
презира интелектуалните вопли
и всъщност е отявлен скептик.

С хлъзгав ум и тишина в сърцето -
такъв си го избрах, да ме приземява,
докато му шия криле.

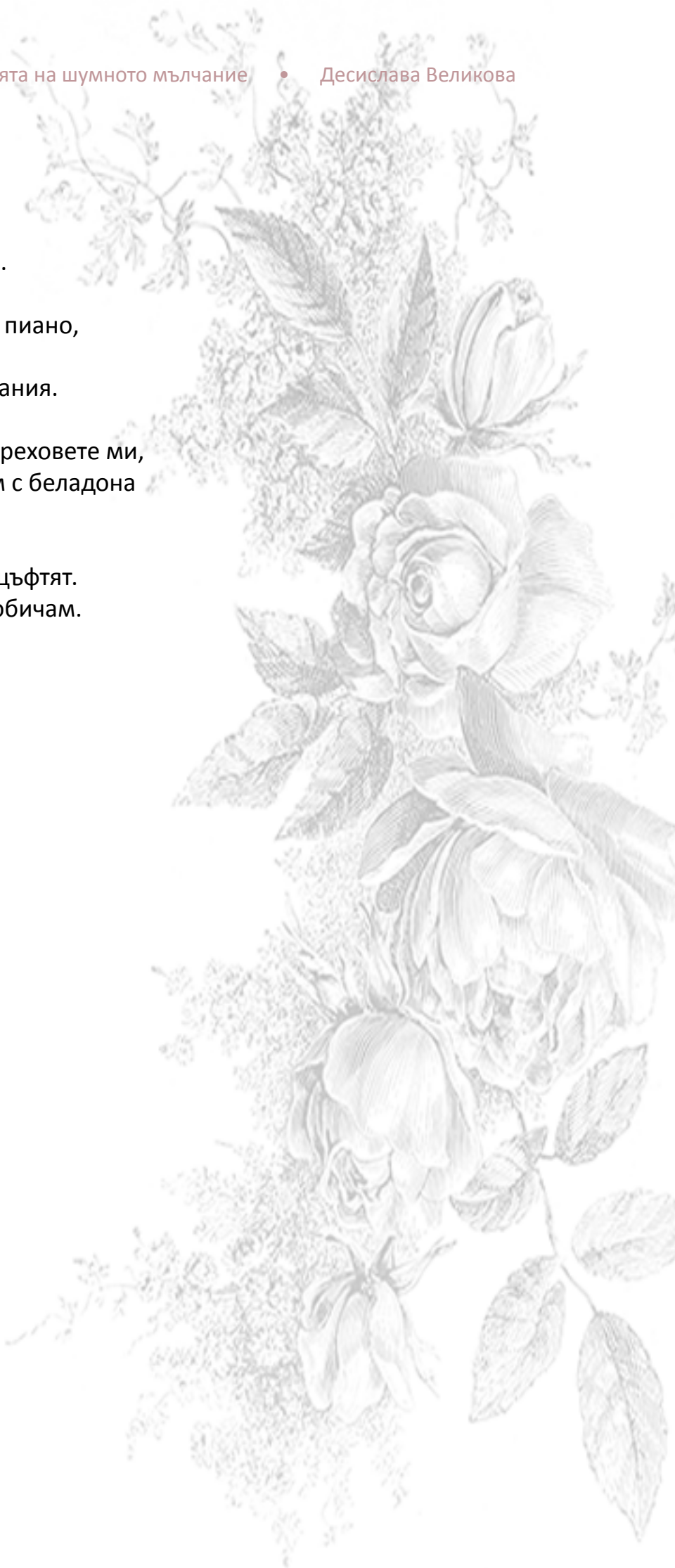

Амбитус

Композирам въздуха
през решетките на нощта.
Захарна е кожата ти,
слива се с прегракналото пиано,
на което патинирам
всички окръглени докосвания.

Редя те по рафтовете на греховете ми,
слабините си разграждам с беладона
и несръчен смях.

Тънките вежди на мрака цъфтят.
Чак сега разбирам да те обичам.

Адаптиране на небе

Някой ден ще си дойда по мръкнало,
ще светна здрача с върха на цигарата,
ще те изчакам да запалиш пердетата
и книгите, подсмърчащи в тишината.

Ще оцелее единствено постелята,
когато с теб се отправим навсякъде.

Ноктюрно за обречени

Порутените колони на замъка ми
дишат, кървят и те помнят,
обладан от архидемони,
обгорени ветрове
и призрачни целувки.

От бучиниш са изтъкани косите ми
и ликуват при всяко докосване.

Бездната ми колекционира сенки.
Не те чувам от самотните гласове в главата ми.

Преводачката на мълчание

Откакто орехът издъхна
ей там, под прага,
не вярвам в тишината.
С презрамки от презрели чувства
откъсвам последната смокиня
от себе си.

За мен няма
невъзможна магия, когато съм есен.

Съдържание

<i>Музей на душата.....</i>	<i>3</i>
<i>Да се чете скришно и да се изгори.....</i>	<i>4</i>
<i>Да разбудиш буревестник.....</i>	<i>5</i>
<i>Зелената трева на пустинята.....</i>	<i>6</i>
<i>Вечността като мъж.....</i>	<i>7</i>
<i>Криволичене по склона на сърцето.....</i>	<i>8</i>
<i>Бог ще ме пусне на небето си.....</i>	<i>9</i>
<i>Отвори ковчежето с мечти, Нефертити.....</i>	<i>10</i>
<i>Лятото свършва като ядосан бонбон.....</i>	<i>11</i>
<i>Не съм на Кръста аз, а вътре в мен е Кръстът.....</i>	<i>12</i>
<i>Камъче по камъче до внезапното момче</i>	<i>13</i>
<i>Дъждобиене.....</i>	<i>14</i>
<i>Когато дъждът падне на колене.....</i>	<i>15</i>
<i>Отведи ме там, където не се умира.....</i>	<i>16</i>
<i>При изгрев слънце всичко е наред – децата пеят, птиците играят.....</i>	<i>17</i>
<i>Дори силно да мълчиш никой няма да те чуе.....</i>	<i>18</i>
<i>Небе, отложено за после.....</i>	<i>19</i>
<i>Амбитус.....</i>	<i>20</i>
<i>Адаптиране на небе.....</i>	<i>21</i>
<i>Ноктюрно за обречени.....</i>	<i>22</i>
<i>Преводачката на мълчание.....</i>	<i>23</i>